

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineeile anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoholism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dollar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

ALEGEREA CELOR TREI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

Eduie adorări până la urmă să căci de susținere, al treilea posibil pe care Roland poate să-l aștepte pentru a forma o nouă treime. Dar Roland cănește deosebită recă în noapte într-un cuvânt husea bunicul și fratele.

Osanda

Momentul

Turnul

ATATZOF

Un nou secol, o nouă civilizație, un nou arhitectonic se dezvoltă din nou. Într-o lume în care nu există proprietate, în care totul este în proprietatea tuturor, există un singur loc unde se poate întâlni și să se întâlnească. Într-o lume în care nimeni nu mai poate să aibă putere sau înfluență, într-o lume în care totul este în proprietatea tuturor, există un singur loc unde se poate întâlni și să se întâlnească. Într-o lume în care totul este în proprietatea tuturor, există un singur loc unde se poate întâlni și să se întâlnească. Într-o lume în care totul este în proprietatea tuturor, există un singur loc unde se poate întâlni și să se întâlnească.

cum să se desfășoară?

881 anumite

IRI	1
RIS	1
IES	1
FAC	1

GSI	1
-----	---

GSC	1
-----	---

CSI	1
-----	---

BCC	1
-----	---

REC	1
-----	---

CUPRINS

ARGUMENT.....	7
PROLOG. MARINARUL	11
1. PRIZONIERUL	19
1. UȘA	21
2. EDDIE DEAN	36
3. CONTACTUL ȘI ATERIZAREA	55
4. TURNUL.....	85
5. MOMENTUL ADEVĂRULUI ȘI REGLAREA CONTURILOR.....	125
AMESTECARE.....	163
AMESTECARE	165
AMESTECARE	166
AMESTECARE	167
AMESTECĂ	168
AMESTECE	168
AMESTECĂ	170
AMESTECARE	170
AMESTECARE	175
2. STĂPÂNĂ UMBRELOR	189

1. DETTA ȘI ODETTA	191
Rez. 2. DOUĂ DIN UNA și cărti	217
3. ODETTA DE CEALALTĂ PARTE	231
4. DETTA DE CEALALTĂ PARTE	253
 RE-AMESTECARE	287
 3. UCIGAŞUL	323
1. LEACUL AMAR	325
2. BORCANUL CU MIERE	338
3. ROLAND ÎȘI IA LEACUL	351
4. EXTRAGEREA	387
 ULTIMA AMESTECARE	409
 <i>POSTFAȚĂ</i>	419

Cu ochiul său, ca și cu un instrument de măsură, el urmărește în permanență vremea și ceea ce se întâmplă în lumea fizică și spirituală. În același mod, și cu un instrument de măsură, el urmărește și ceea ce se întâmplă în lumea interioară, în lumea ideilor și sentimentelor, a creațiilor și a emoțiilor. El este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat.

El este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat. El este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat.

Căci el este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat.

Ei sunt măsurări care sunt realizate în lumea fizică și spirituală, care sunt realizate în lumea fizică și spirituală. În același mod, și cu un instrument de măsură, el urmărește și ceea ce se întâmplă în lumea interioară, în lumea ideilor și sentimentelor, a creațiilor și a emoțiilor. El este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat.

El este capabil să ia măsură de ceea ce nu poate fi măsurat și să aplice măsură pe ceea ce nu poate fi măsurat.

Pistolarul se trezi dintr-un vis confuz ce părea format dintr-o singură imagine: aceea a Marinariului din teancul cu cărți de tarot pe care omul în negru le folosise pentru a prezice (sau a pretinde că prezice) tristul viitor al pistolarului.

Se îneacă, *pistolarule*, spunea omul în negru, și nimeni nu aruncă odgoul. *Băiatul Jake*.

Dar astă nu era un coșmar. Era un vis frumos. Era frumos pentru că *el* era cel care se îneca, iar astă însemna că *el* nu era Roland, ci Jake, și considera astă o ușurare, deoarece era mult mai bine să se înece în pielea lui Jake decât să trăiască în pielea sa – un om care, pentru un vis iluzoriu, trădase un copil care își pusese încrederea în el.

Bun, aşa să fie, mă voi îneca, își spuse, ascultând vuietul mării. *Lasă-mă să mă înc*. Însă acela nu era sunetul întinderilor nesfărșite de apă; era scrâșnetul pietrelor răscolate de valuri. Oare *el* era Marinariul? Dacă da, de ce era uscatul atât de aproape? și la drept vorbind, oare nu se afla *el* pe uscat? Avea senzația că...

Apa rece ca gheăta îi udă cizmele și-i urcă pe picioare până la vîntre. Atunci deschise brusc ochii, însă ceea ce-l smulse din vis nu fu senzația că-i îngheăță boasele, care i se strănseseră și parcă

PROLOG

MARINARUL

se făcuseră cât două nuci, și nici oroarea de care dădu cu ochii, ci gândul la pistoalele sale. Pistoalele sale și, mai important chiar, gloanțele sale. Când se udau, pistoalele puteau fi repede demonstate, șterse, unse, șterse din nou, unse din nou și montate la loc; când se udau cartușele însă, ca în cazul chibriturilor ude, refolosirea lor depindea de noroc.

Oroarea era o vîtătate tărâtoare pe care probabil că o aruncase pe uscat valul dinainte. Își târa anevoie corpul ud și sclipitor pe nisip. Era lungă de vreun metru douăzeci și se afla cam la patru metri în dreapta. Îl privea pe Roland cu ochi goi, așezată la capătul unor antene. Deschise ciocul lung și zimțat și începu să scoată sunete care semănau într-un mod straniu cu graiul oamenilor: rugătoare, ba chiar disperate întrebări într-o limbă străină.

- *Did-a-chick? Dum-a-chum? Dad-a-cham? Ded-a-check?*

Pistolarul văzuse homari la viață lui. Asta nu era un homar, cu toate că homarii erau singurele vietăți pe care le întâlnise, cu care creatura aceea semăna fie și de departe. Nu părea cătuși de puțin speriată de el. Pistolarul nu știa dacă era sau nu periculoasă. Nul mai interesa starea de confuzie în care se afla - neputință temporară de a-și aminti unde se află și cum a ajuns acolo, dacă l-a prins într-adevăr pe omul în negru sau dacă toate acelea se întâmplaseră doar în vis. Știa numai că trebuie să se îndepărteze de apă înainte ca aceasta să-i ude toate gloanțele.

Auzi vuietul scrâșnit, crescând al apei și își luă privirea de la creatură (care se oprise în loc și ținea ridicate în aer ghearele cu ajutorul căror se tărâse până atunci, semănând în chip absurd cu un boxer care adoptă poziția de deschidere, cea care, îl învățase Cort, se numea Poziția de Onoare) și se uită spre valul care se apropiă, însipumat și amenințător.

Aude valul, gândi pistolarul. Orice ar fi ea are urechi. Încercă să se ridice, dar picioarele, amortite atât de tare încât nici nu le simțea, cedără sub greutatea lui.

Încă visez, își spuse, dar chiar și aşa confuz cum era, gândul i se părea mult prea seducător pentru a-i da cu adeverat crezare. Încercă din nou să se ridice, aproape reuși, apoi căzu la loc. Valul

se spărgea. Nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Trebuia să se mulțumească să se miște cam în aceeași manieră în care părea că se mișcă arătarea din dreapta lui: înfipse ambele mâini în nisip și își trase fundul pe pietre în sus, departe de val.

Nu înaintă destul cât să evite valul cu totul, dar ajunse suficient de departe ca să fie mulțumit. Valul îi acoperi doar cizmele. Îl ajunse aproape până la genunchi, după care se retrase. *Poate că primul nu m-a udat atât de tare pe cât am crezut. Poate...*

Pe cer strălucea o semilună. O acoperea o perdea de ceață, însă împrăștia suficientă lumină ca să poată vedea că tocurile pistoalelor erau de o culoare prea închisă. Pistoalele, cel puțin, fuseseră update. Era imposibil să-și dea seama cât de gravă era situația ori dacă gloanțele din butoașe sau cele din cartușierele încrucișate la șolduri se udaseră și ele. Înainte să verifice, trebuia să se îndepărteze de apă. Trebuia să...

- *Dod-a-chock?*

De data aceasta era mult mai aproape. Preocupat de apă, uitase de creatura *adusă* de ea. Întoarse capul și văzu că acum se afla la doar un metru depărtare. Ghearele îi erau îngropate în nisipul presărat cu pietre și scoici și se târa mai departe. Își ridică trupul cănos și zimțat, semănând cu un scorpion, numai că Roland nu vedea niciun ac în vârful cozii.

Un nou vuiet scrâșnit, acum mult mai puternic. Creatura se opri numai decât și ridică iar ghearele în acea imitație stranie a Poziției de Onoare.

Valul era mai mare. Roland reîncepu să se târască pe pantă de nisip în sus, dar când întinse mâinile, creatura țășni cu o viteză pe care mișcările ei de până atunci n-o prevestiseră.

Pistolarul simți un fulger luminos de durere la mâna dreaptă, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Se împinse cu călcăiele cizmelor ude leoarcă, se trase disperat în mâini și izbuti să scape de val.

- *Did-a-chick?* Întrebă hidoeșnia cu vocea ei rugătoare, care părea să spună „Nu vrei să mă ajuti? Nu vezi că sunt disperată?“, și Roland privi cioturile arătătorului și degetului mijlociu de la

mâna sa dreaptă cum dispar în ciocul zimțat al creaturii. Arătarea țășni din nou și Roland ridică mâna la timp pentru a-și salva degetele rămase.

- Dum-a-chum? Dad-a-cham?

Pistolarul se opintă în picioare. Arătarea îi sfâșie jeansii făcuți ciuciulete, îi rupse o cizmă a cărei piele veche era fină, dar tare ca fierul, și-i sfârtecă o halcă de carne din gambă.

Pistolarul scoase pistolul cu mâna dreaptă și își dădu seama că două dintre degetele de care avea nevoie pentru a-l folosi lipseau doar când revolverul căzu cu un bufnet surd în nisip.

Creatura sări spre el cu lăcomie.

- Nu, nenorocito! mărâi Roland și o lovi cu piciorul.

Parcă ar fi lovit o stâncă... una care mușca. Hidoșenia îi sfârtecă bombeul cizmei drepte, îi rupse bună parte din degetul mare, îi smulse cizma din picior.

Pistolarul se apleca, ridică revolverul, îl scăpă, înjură și în cele din urmă reușe să-l țină în mâină. Ceea ce odinioară era un lucru atât de ușor încât îl făcea inconștient devenise acum, într-o clipită, un fel de jonglerie.

Creatura era ghemuită pe cizma pistolarului și rupea bucăți din ea în timp ce continua să-și repete întrebările. Un val se rostogoli spre plajă, spuma de pe creasta lui părând palidă și moartă în lumina zgârcită a semilunii. Homaroșenia lăsa cizma în pace și ridică cleștii în poziția aceea de boxer.

Roland scoase pistolul cu mâna stângă și apăsa trăgaciul de trei ori. *Clic, clic, clic!*

Acum măcar știa cum să teau lucrurile cu gloanțele din butoiașe.

Vârî pistolul înapoi în tocul stâng. Pentru a-l vârî pe celălalt în tocul drept trebuia să-i întoarcă țeava în jos cu mâna stângă și apoi să-l lase să cadă la locul lui. Mânerele roasă, din lemn de santal, erau mânjite de sânge; pete de sânge erau și pe toc, și pe jeansii vechi de care tocul era legat cu nojițe. Sânge care-i curgea din cioturile degetelor retezate.

Piciorul sfâșiat era încă prea amorțit pentru a-l durea, însă mâna dreaptă era un mănuchi de văpăi. Duhurile talentelor și îndelung

exersatorilor degete care deja se descompuneau în sucurile gastrice din stomacul arătării strigau că încă sunt în viață, că ard de vii.

Întrevăd probleme serioase la orizont, își spuse pistolarul într-un colț al minții.

Valul se retrase. Hidoșenia lăsa cleștii jos, mai smulse o bucată din cizma pistolarului, după care se decise că purtătorul fusese mult mai gustos decât bucată de piele de care se lepădase ca un șarpe.

- Dud-a-chum? întrebă ea și porni spre el cu o viteză năucitoare.

Pistolarul bătu în retragere pe picioare pe care abia le simtea, înțelegând că arătarea era înzestrată cu un dram de inteligență; se apropiase de el cu băgare de seamă, venind probabil de la mare depărtare, neștiind ce anume este sau de ce ar putea fi capabil. Dacă valul acela nu l-ar fi trezit, creatura i-ar fi sfârtecat față cât el încă rătacea pe tărâmul viselor. Acum trăsese concluzia că era nu doar gustos, ci și vulnerabil; o pradă ușoară.

Mai avea puțin și-l ajungea, o arătare lungă de un metru douăzeci și înlătă de treizeci de centimetri, o creatură care putea să cântărească chiar și treizeci de kilograme și pe care o mâna același instinct prădător ca pe David, soiul pe care îl avusese în copilarie – însă lipsindu-i fărâma de loialitate de care David dăduse dovadă.

Călcâiul stâng al pistolarului se împiedică într-o piatră ieșită din nisip și bărbatul se clătină, mai-mai să cadă.

- Dod-a-chock? întrebă arătarea, parcă îndatoritoare, și-l studie cu ochii ei din vârful antenelor, în același timp întinzând ghearele... și atunci veni un val, iar ghearele se ridică iar în Poziția de Onoare.

Acum însă se clătinău puțin și pistolarul înțelese că hidoșenia reacționa la sunetul valului, iar acum sunetul era – pentru creatură, cel puțin – mai stins.

Făcu un pas în spate peste piatră, apoi se apleca exact când valul se spărgea pe mal cu vuietul lui scrâsnit. Se afla cu capul la câțiva centimetri de față insectilă a creaturii care i-ar fi putut scoate ușor ochii cu un clește. Numai că cleștii tremurânde, atât de asemănătoare cu doi pumni înclestați, rămaseră ridicate de o parte și de celalalt a ciocului ei ca de papagal.

Pistolarul întinse mâna după piatra care fusese cât pe ce să-l culce la pământ. Era mare, pe jumătate îngropată în nisip, și mâna lui dreaptă mutilată urlă când bucăți de pământ și pietricele colțuroase se înfipseră în carne crudă, sângerândă. Însă el tot desprinse piatra și o ridică, dezvelindu-și dinții.

— Dad-a... începu hidogenia, lăsând ghearele jos și deschizându-le în timp ce valul se spargea și sunetul lui se stingea, iar pistolarul avântă piatra spre ea cu toată forța.

Când spinarea segmentată a creaturii se frânse, se auzi un părât puternic. Arătarea se zbătu bezmetic sub piatră, jumătatea posterioară ridicându-se și lovind zdravăn solul, ridicându-se și lovind. Interogațiile ei deveniră exclamații ascuțite de durere. Cleștii i se deschiseră și se închiseră în gol. Ciocul hrăpăreț înșfăcă bulgări de nisip și pietricele.

Și totuși, când un alt val se sparse, încercă să-și ridice iar cleștii, și când făcu asta pistolarul o călcă pe cap cu cizma rămasă. Se auzi un sunet ca de mii de surcele rupte. Un lichid gros țășni de sub călcăiul lui Roland, în două direcții. Părea a fi negru. Arătarea se arcui și se zvârcoli în agonie. Pistolarul apăsa și mai tare cu cizma.

Veni un val.

Cleștii hidogeniei se ridică doi centimetri... patru... tremură și apoi căzură, deschizându-se și închizându-se spasmodic.

Pistolarul ridică cizma. Ciocul zimțat al arătării, care-l văduvise de două degete de la mâna și unul de la picior, se deschise și se închise încet. O antenă zacea frântă în nisip. Cealaltă zvâcnea haotic.

Pistolarul călcă din nou. Și din nou.

Aruncă piatra în lături cu un icnet de efort și făcu o tură pe partea dreaptă a hidogeniei, călcând-o metodic cu cizma stângă, zdrobindu-i carapacea, făcându-i măruntaiele albicioase să se reverse pe nisipul gri-închis. Era moartă, dar el voia să fie sigur; de când se știa pe față pământului acestuia ciudat, nu fusese niciodată rănit atât de rău. Și totul se petrecuse atât de neașteptat!

Continuă să strivească până când văzu buricul unuia dintre degetele sale în chiselița pestilențială a mortăciunii, văzu praful

alb de sub unghie, praful de pe golgota pe care el și omul în negru schimbaseră îndelung palavre, după care își feri privirea și vomită.

Se înapoie pe malul apei ca un betiv, ținându-și mâna rănită lipită de cămașă, uitându-se îndărăt din când în când pentru a se asigura că arătarea nu era încă în viață, aidoma unei viespi pe care o lovești iar și iar și care tot se mișcă, amețită, însă nu moartă; pentru a se asigura că nu vine după el adresându-i acele întrebări nemaiauzite, cu vocea ei disperată.

La jumătatea plajei se opri nesigur pe picioare, uitându-se la locul unde fusese, aducându-și aminte. Adormise, din câte se pare, puțin mai jos de linia fluxului maxim. Își culese de pe jos desaga și cizma sfâșiată.

La lumina slabă a lunii văzu alte creațuri de același soi, iar în pauza dintre un val și următorul le auzi vocile întrebătoare.

Pistolarul se retrase câte un pas o dată, până ce ajunse la marginea acoperită cu iarbă a plajei. Acolo se așeză și făcu tot ce știa să facă: presără peste cioturile degetelor de la mâna și al celui de la picior tutunul pe care îl mai avea, pentru a opri sângerarea, îl presără într-un strat gros, în pofida noii usturimi (degetul lipsă de la picior se alăturase corului), după care doar șezu, transpirând în bătaia brizei răcoroase, gândindu-se la infecții, gândindu-se cum se va descurca pe lumea aceea fără două degete de la mâna dreaptă (în privința armelor, ambele mâini erau la fel de pricepute, însă în alte privințe mâna dreaptă fusese pe locul întâi), gândindu-se dacă nu cumva mușcatura arătării fusese veninoasă, un venin care poate deja își croia drum prin el, întrebându-se dacă va veni vreodată dimineața.

PRIZONIERUL

JUDEȚUL MOLDOVA

Cu un obiect înțelește și deosebește ceea ce este deosebit, cu un alt obiect încărcăt de sens, se poate înțelege și ceea ce nu este deosebit. Într-unul din acei obiecte, ceea ce este deosebit, se poate să nu fie deosebit, și ceea ce nu este deosebit, să fie deosebit. Deosebitul este ceea ce nu este deosebit, și deosebitul este ceea ce este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit. Ceea ce este deosebit, nu este deosebit, și ceea ce nu este deosebit, este deosebit.

Capitolul 1

U \$ A

I
Trezi. Acesta este numărul sorții tale.
Trei?
Da, trei este magic. Trei stă în miezul mantrei.
Care trei?
Primul are păr negru. E în pragul jafului și al crimei. L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din poveștile pentru copii.

Încercă să vorbească, dar nu mai avea voce; vocea oracolului, Curva Stelara, Târfa Vânturilor, dispărută și ea; văzu o carte de joc fălfâind în jos de nicăieri spre nicăieri, rotindu-se și iar rotindu-se în bezna leneșă. Pe ea, un babuin rânjea peste umărul unui Tânăr cu păr negru; degetele lui tulburător de umane erau îngropate atât de adânc în gâtul Tânărului, încât vârfurile lor dispăruseră în carne. Uitându-se mai atent, pistolarul văzu că babuinul strângea un bici în mâinile acelea încleștate, strangulante. Chipul Tânărului călărit părea schimonosit de o teroare mută.

Prizonierul, șoți prietenește omul în negru (care odinioară fusese un om în care pistolarul avusese încredere, un om pe nume Walter). *Puțintel deranjant, nu-i așa? Puțintel deranjant... puțintel deranjant... puțintel...*

II

Pistolarul se trezi dintr-o dată, fluturând după ceva cu mâna mutilată, convins că într-o clipă una dintre arătările monstruoase cu carapace, ieșite din Marea Vestului, îl va ataca, adresându-i disperată acea întrebare în limba ei străină în timp ce îi jupuia carnea de pe craniu.

În schimb, o pasare marină, atrasă de licărul soarelui de dimineață pe nasturii cămășii lui, își luă zborul, speriată, cu un cârâit.

Roland se ridică în șezut.

Mâna îi pulsa cu tărie, fără oprire. La fel și piciorul drept. Atât degetele de la mâna, cât și cel de la picior continuau să insiste asupra prezenței lor. Jumătatea inferioară a cămășii dispăruse; rămăsese doar ceva ce aducea cu o vestă zdrențuită. Folosise o bucată din ea pentru a-și legă mâna, iar pe cealaltă pentru a-și bandaja piciorul.

Dispăreți! le spuse părților absente ale corpului său. *Sunteți niște năluci acum. Dispăreți!*

Îl ajută oarecum. Nu cine știe cât. Erau năluci, sigur că da, dar niște năluci vii.

Pistolarul înghiți carne uscată. Gura lui abia dacă o acceptă, stomacul și mai puțin, dar el insistă. După ce-i ajunse în stomac, simți că prinde putere. Însă nu-i mai rămăsese multă; rezerva era pe sfârșite.

Și totuși avea treburi de făcut.

Se ridică nesigur în picioare și se uită în jur. Păsările se înălțau spre cer și cădeau, dar lumea părea să le aparțină doar lor și lui. Monstruozitățile dispăruseră. Poate că erau animale nocturne; poate veneau odată cu fluxul. În momentul acela, asta nu părea să aibă vreo relevanță.

Marea era enormă, se întâlnea cu orizontul într-un punct albastru cețos, imposibil de determinat. Un moment, contemplând-o, pistolarul uită de agonia sa. Nu văzuse niciodată atâtă apă la un loc. Auzise de ea în poveștile pentru copii, desigur, fusese asigurat de existența ei de învățătorii lui – de unii, cel puțin –, dar să o vadă cu ochii lui acea imensitate, acea imposibilitate de apă după ani și ani de pământ arid, ceea ce era dificil de acceptat... dificil chiar de *privit*.

Se uită la ea mult timp, vrăjit, *convingându-se* să o vadă, mirarea făcându-l să uite temporar de durere.

Dar era dimineată și avea treburi de făcut.

Pipăi după osul din buzunarul de la spate, având grija să facă asta cu palma dreaptă, nedorindu-și să dea peste ea, dacă mai era acolo, cu cioturile degetelor și să preschimbe suspinele neîntrerupte ale acelei mâini în strigăte.

Acolo era.

Prea bine.

Mai departe.

Cu neîndemânare, desfăcu centurile și le aşeză pe o stâncă însoțită. Scoase pistoalele, deschise butoiașele și îndepărta gloanțele nefolositoare. Le aruncă deoparte. O pasare fu atrasă de licărul puternic împrăștiat de unul dintre ele, îl luă în plisc, apoi îi lăsă să cadă și se ridică în zbor.

Pistoalele însele trebuiau curățate, ar fi trebuit curățate dinainte, dar cum nicio armă pe lumea aceea sau oricare alta nu era decât un obiect contondent în lipsa muniției, înainte să facă altceva își aşeză centurile în poală și plimbă atent mâna stângă peste pielea lor.

Ambele erau umede de la cataramă până la punctul în care i se petreceau peste solduri; de acolo păreau uscate. Scoase cu precauție fiecare glonț din porțiunile uscate. Mâna dreaptă încerca în continuare să se descurce singură, insistând să dea uitării pierderei suferită, în pofida durerii, iar el se trezi ducând-o la genunchi iar și iar, ca un cățel prea prost sau neascultător. Amețit de durere, o dată sau de două ori fu cât pe ce să se lovească la ea.

Prevăd probleme serioase, își spuse din nou.

Așeză gloanțele acelea, în speranța că mai erau bune, într-o grămăjoară deconcertant de mică. Douăzeci. Dintre acestea, câteva aveau aproape sigur să dea rateuri. Nu se putea baza pe niciunul. Le scoase și pe celelalte și le așeză într-o altă grămăjoară. Treizeci și şapte.

Păi, oricum nu aveai multe, gândi, dar știa să aprecieze diferența dintre cincizeci și şapte de gloanțe bune și ceea ce puteau fi doar douăzeci. Sau zece. Sau cinci. Sau unul. Sau niciunul.

Puse gloanțele asupra cărora avea îndoielii într-o a doua grămăjoară.

Încă mai avea desaga. Asta era bine. O trase în poală, după care, încet, dezasamblă pistoalele și execută ritualul curățirii. Când termină, trecuseră deja două ore și durerea era atât de intensă, încât îi vâjâia capul; îi era dificil să gândească lucid. Voia să doarmă. Niciodată în viața lui nu-și dorise asta mai mult. Dar în exercițiul funcțiunii nu exista niciodată un motiv acceptabil pentru negare.

— Cort, spuse cu o voce pe care nu o recunoștea și râse sec.

Încet, încet, își reasamblă revolverele și le încarcă cu gloanțele pe care le bănuia și fi uscate. Când termină, îl ridică pe cel făcut pentru mâna stângă, îl armă... și apoi coborî la loc, încet, cocoșul. Voia să știe, da. Voia să știe dacă se va auzi o detunătură satisfăcătoare atunci când va apăsa trăgaciul sau doar un alt clic din acelea zadarnice. Dar un clic n-ar fi însemnat nimic, iar o detunătură n-ar face decât să reducă douăzeci la nouăsprezece... sau la nouă... sau la trei... sau la niciunul.

Își rupse încă o bucată din cămașă, puse celelalte gloanțe – cele care se udaseră – în ea și o legă, folosindu-se de mâna stângă și de dinți. Le puse în desagă.

Dormi! cerea corpul său. Dormi, trebuie să dormi acum, înainte să cadă întunericul, n-a mai rămas nimic, ești stors de toate puterile...

Se ridică anevoie în picioare și se uită de-a lungul fâșiei de nisip. Avea culoarea lenjeriei nespălate de mult timp. Era presărată cu scoici fără o culoare precisă. Ici și colo, din nisipul aspru se

îneau stânci mici acoperite cu guano, straturile mai vechi, galbene ca niște dinți de bătrân, cele mai noi – pete albicioase.

Linia de flux maxim era marcată de alge moarte. Lângă acea linie văzu bucăți din cizma sa dreaptă și ploștile. I se părea o minune că nu fuseseră luate de valurile puternice. Păsind încet, șchiopătând dureros, pistoloul își croi drum spre ele. Ridică una și o scutură aproape de ureche. Cealaltă era goală. În aceasta mai rămăsesese puțină apă. Majoritatea n-ar fi putut face diferență între cele două, dar pistolul le distingea să cum o mamă distinge între gemenii ei identici. Călătorea cu ploștile aceleia de mult, mult timp. Se auzea clipocit de apă înăuntru. Asta era bine – un dar. Creatura care îl atacase sau oricare dintre celelalte ar fi putut-o sfâșia pe aceasta ori pe cealaltă dintr-o singură mușcătură sau lovitură de clește, însă nu o făcuseră, iar marea o ignorase. Nu era nici urmă de creatură, cu toate că amândoi ajunseră mult mai departe de linia fluxului. Poate că o luaseră alii prădători; poate că semenii ei îi oferiseră o înmormântare vikingă, asemenea elefaunților, uriașe creaturi de care auzise în poveștile copilariei, despre care se spunea că și îngroapă singuri morții.

Săltă plosca pe cotul stâng, bău însetat și simți că-i revin cât de cât puterile. Cizma dreaptă era, desigur, distrusă... dar el simți un lică de speranță. Piciorul era intact – rănit, dar intact – și credea că va putea să o taie pe cealaltă pentru a încropi ceva care să dureze cel puțin o vreme...

Îl cuprinse o senzație de leșin. I se împotrivi, dar genunchii cedără și el căzu în fund, mușcându-și limba.

N-o să-ți pierzi cunoștința! se admonestă el. *Nu aici, nu unde o altă arătare se poate întoarce la noapte ca să termine treaba.*

Așa că se ridică în picioare și legă plosca goală la brâu, dar nu săcuse decât douăzeci de metri înapoi spre locul unde își lăsase pistoalele și desaga, când căzu din nou, aproape inconștient. Rămase acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip, cu muchia unei scoici înfundată în marginea maxilarului, destul de adânc încât să-l taie până la sânge. Izbuti să bea din ploscă, după care se târî înapoi acolo unde se trezise. La douăzeci de metri pe pantă în sus

era o yucca – un exemplar pitic, însă avea să-i ofere măcar puțină umbră.

Lui Roland, cei douăzeci de metri i păreau douăzeci de kilometri.

Chiar și aşa, cu chiu cu vai își împinse lucrurile personale rămase în acea bală mică de umbră. Se întinse acolo cu capul în iarbă, alunecând deja spre ceea ce putea fi somn sau inconștiență sau moarte. Se uită spre cer și încercă să stabilească ora. Nu era la prânz, dar mărimea porțiunii de umbră la care se odihnea spunea că prânzul nu era departe. Mai rezistă un moment, răscind brațul drept și apropiindu-l de ochi, căutând liniile roșii ale infecției, ale unei otrăvi care s-ar fi putut scurge neabătut spre interiorul corpului său.

Palma era de un roșu-închis.

De masturbat, mă masturbez cu stânga, își spuse, e și asta ceva, măcar.

Apoi îl învăluia întunericul și dormi următoarele șaisprezece ore cu vuietul constant al Mării Vestului în urechi.

III

Când se trezi, marea era întunecată, dar se vedea o lumină palidă pe cer, spre răsărit. Dimineața era aproape. Se ridică în capul oaselor și valurile de amețeală aproape îl copleșiră.

Plecă fruntea și aștepta.

Când trecu starea de slabiciune, se uită la mâna sa. Era infecată, nu încăpea urmă de îndoială – o umflătură roșie care se întindea pe palmă în sus, până la încheietură. Acolo se oprea, dar el vedea deja începutul altor linii roșii, care aveau să ajungă în cele din urmă la inimă și să-l omoare. Simțea că-i e Cald, era febril.

Îmi trebuie leacuri, gândi. Dar aici nu este niciun leac.

Ajunsese, atunci, atât de departe doar ca să moară? Nici nu se gândeaua. Își dădea era să moară în pofida voinei sale de nestrămutat, avea să moară în drum spre Turn.

Ești remarcabil, pistolari! chicotii omul în negru în mintea sa. Ești îndărătnic! Ești romantic în obsesia ta stupidă!

– Du-te-n mă-ta! hârâi el și bău. Nu mai era multă apă. Avea o mare întreagă în fața ochilor, ca o ironie a sortii; apă, apă fără margini, dar niciun strop de băut. Nu avea importanță.

Își puse centurile, le legă de pulpe – acesta fu un proces care-i luă atât de mult timp, încât înainte să termine, prima geană palidă a zorilor devenise lumina clară a dimineții – și încercă să se ridice în picioare. Nu se convinse că va reuși decât după ce chiar reuși.

Tinându-se de yucca cu mâna stângă, culese plosca încă nu tocmai goală cu brațul drept și o aruncă peste umăr. Apoi desaga. Când se îndreptă, amețeala îl copleși din nou și pistolul lăsa capul jos, așteptând hotărât.

Amețeala trecu.

Mergând cu pașii clătinăți și nesiguri ai unui om beat, pistolul se întoarse pe plajă. Se opri, uitându-se la un ocean la fel de întunecat precum vinul de dud, după care scoase ultima bucată de carne uscată din desagă. Mâncă jumătate și, de data aceasta, gura și stomacul o acceptă, amândouă, puțin mai bine. Se întoarse și mâncă cealaltă jumătate în timp ce privea răsăritul soarelui din spatele munților în care Jake murise – la început părând să rămână agățat de colții nemiloși și despăduriri ai acelor piscuri, apoi înălțându-se deasupra lor.

Roland stătu cu fața în soare, închise ochii și surâse. Mâncă restul cărnii uscate.

Își spuse: *Prea bine. Acum sunt un om fără pic de brană, cu două degete mai puțin la o mâna și unul la picior față de când m-am născut; sunt un pistolar cu gloanțe care ar putea să dea răteuri; sunt răpus de veninul mușcăturii unui monstru și nu am niciun leac la îndemână; cu puțin noroc, mai am apă doar pentru o zi; dacă mă forțez la maximum, s-ar putea să fiu în stare să parcurg pe jos vreo douăzeci de kilometri. Sunt, pe scurt, un om la capătul tuturor lucrurilor.*

Încotro trebuia să apuce? Venise de la răsărit; nu putea merge spre apus dacă nu avea puterile unui sfânt ori ale unui măntuitor. Rămâneau astfel miazănoapte și miazăzi.

Miazănoapte.

Acesta era răspunsul pe care i-l dădea inima. Fără umbră de

Miazănoapte.

Pistolarul porni la drum.

IV

Merse preț de trei ore. Căzu de două ori și a doua oară nu crezu că se va mai putea ridica. Atunci veni un val spre el, suficient de aproape încât să-l facă să-și amintească de pistoale, și sări în sus cât ai zice pește, stând pe picioare care tremurau asemenea unor catalige.

În acele trei ore, credea că reușise să acopere în jur de șase kilometri. Acum, soarele începea să dogorească, dar nu îndeajuns de tare încât să explice felul în care îi pulsa capul sau transpirația care îi șiroia pe față; și nici briza mării nu era atât de puternică încât să explice accesele neașteptate de tremurat care îl cuprindeau din când în când, făcându-i pielea de găină și dinții să clănțească.

Febră, pistolarule, chicoti omul în negru. Ce-a mai rămas în tine a luat foc.

Liniile roșii ale infecției erau mai pronunțate acum; urcaseră de la încheiatura mâinii drepte până la jumătatea antebrațului.

Mai parcurse un kilometru și jumătate și bău toată apa din ploscă. O legă la brâu alături de cealaltă. Peisajul era monoton și necruțător. Marea în dreapta, munții în stânga, nisipul cenușiu, plin de scoici sub tălpile cizmelor lui tăiate. Valurile veneau și se îndepărtau. Căută din priviri homaroșeniile și nu văzu niciuna. Venea de nicăieri și se întrepta spre nicăieri, un om dintr-un alt timp care, se părea, atinsese un punct al sfârșitului fără noimă.

La scurt timp înaintea prânzului, căzu din nou și știu că nu se poate ridica. Acela era locul, deci. Acolo. Acela era sfârșitul.

În mâini și genunchi, ridică fruntea ca un luptător amețit... și la o oarecare distanță în față, poate la un kilometru, poate la trei (era greu să estimeze distanțele pe întinderea aceea neschimbată

de nisip, când febra ardea în corpul lui, făcându-i globii oculari să pulseze), văzu ceva nou. Ceva ce stătea vertical pe plajă.

Ce să fie?

(trei)

Nu conta.

(trei este numărul sorții tale)

Pistolarul izbuti să se ridice iarăși în picioare. Îngăimă ceva, vreo rugă pe care doar păsările marine care zburau în cerc o auziră (*și ce fericite ar fi ele să-mi ciugulească ochii din cap*, gândi el, *ce fericite să aibă o îmbucătură atât de gustoasă!*), și merse mai departe, elătinându-se mai tare acum, lăsând în urma lui dâre șerpuitoare ca niște bucle stranii.

Nu-și luă ochii de la ceea ce se afla pe nisip, în față. Când îi căzu părul în ochi, îl înlătură degrabă. Părea să nu se apropie deloc. Soarele ajunsese la zenith, unde păru să rămână mult prea mult timp. Roland își imagina că se află iarăși în desert, undeva între coliba ultimului locuitor

(*al muzicii fruct cu cât mănânci mai mult cu atât mai mult te-ascult*)

și halta unde băiatul

(*Isaac al tău*)

îi așteptase sosirea.

Genunchii i se înmuiară, se îndreptară, se înmuiară, se îndrepătă din nou. Când părul îi căzu iar în ochi, nu se mai sinchisi să-l înlăture; nu mai avea forță de a-l înlătura. Privea țintă la acel obiect, care acum arunca o umbră îngustă pe pantă în sus, și continuă să meargă.

Acum reușea să-l deslușească, în pofida febrei.

Era o ușă.

La mai puțin de o jumătate de kilometru de ea, genunchii lui se înmuiară din nou și, de data aceasta, nu le mai putu întări încheiatura. Căzu, trăgând mâna dreaptă peste nisipul aspru și peste scoici, cioturile degetelor urlând când crusta proaspătă fu zgândărită. Ciotorile reîncepură să sângereză.

Așa că se târî. Se târî cu vuietul constant al fluxului și refluxului Mării Vestice în urechi. Se trase în coate și genunchi, săpând